

All This Will Pass

Et flettverk av irrgroenne blomkarseblader fyller den monumentale, horisontale bildeflaten, brutt av ildrøde og mørkegule blomster. Fotografiet *Rosenhoff* (2023) er tilsynelatende gjengitt direkte ovenfra, men er tatt fra en synsvinkel på seksti grader i forhold til motivet. Billedrommet er grunt, og utgjøres av vekstenes lett varierende høyder og en underskog av fortsatt spirende planter. Mens blikket uvilkårlig søker etter mønstre i bildeflaten, understreker den ujevne distribusjonen av gule og røde fargepunktene at vi her befinner oss utenfor det regelmessige.

Går man tettere på motivet ser man at også sentralperspektivets veletablerte regler og teknikker for å konstruere illusjon av romlig dybde på en plan flate utfordres her. I motsetning til de mange deklamerende -ismene som gjennom det tjuende århundret også har brutt med denne århundrelange tradisjonen, og i kontrast til en del av Mikkel McAlindens tidligere arbeider, skjer utfordringen her nesten stillfarent og uten store fakter (vel og merke utover bildenes størrelse, som neppe kan kalles stillfaren). I lappeteppet av blader trer etter hvert de mange umulighetene i bildet frem. Et uskarpt konturert blad hviler oppå et annet med betydelig større detalj skarphet, der duggperler og vener fremstår med stor klarhet. Et blad i lysere grønt ser nærmest ut til å sveve foran bildeplanet, uten forankring. Det konvensjonelle forholdet mellom forgrunn, midtparti og bakgrunn er her forrykket. Gjennom virkemidler som dybde, fokus, vinkler, detalj skarphet og forsvinningspunkter, leker McAlinden med fotografiets begrensninger og muligheter. Som i den abstrakte ekspresjonismens «all over»-malerier er det grunne bildeplanet fylt til randen, og alle områder i bildet gis samme oppmerksomhet og betydning. Mens perspektivet gjerne anvendes for å løfte frem et sentralt innhold, ser vi her det motsatte: Fraværet av et konsekvent perspektiv bidrar til å spre interessen utover hele den langstrakte bildeflaten.

I konstruksjonen av fotografiet, har McAlinden fulgt prosedyren han har utviklet og finjustert gjennom tre tiår. Etter først å ha fotografert det samme motivet – her et blomkarsebed på Rosenhoff i Oslo – en rekke ganger over et kort tidsrom og fra ulike synsvinkler, fremkaller og scanner han negativene. McAlinden fotograferer med et storformatkamera, som har en svært høy grad av detaljgjengivelse. Når han deretter digitalt bearbeider og setter bildene sammen til omfattende og tilsynelatende sømløse kompositter utnyttes denne detaljeringsgraden til subtile undersøkelser av persepsjonens betingelser. Slik blir lappeteppet av blader i *Rosenhoff* et bilde også på verkets egen tilblivelse.

Som de fleste av McAlindens fotografier er disse printet i en skala som inviterer betrakteren til å bevege seg. For å ta inn hele bildet må man stå på en viss avstand, kanskje ta enda noen skritt lengre tilbake, før man går tett på for å ta inn detaljene. Slik retter McAlinden også gjennom fotografiernes størrelse oppmerksomheten mot kroppens rolle i persepsjonen. At blikket er kroppslig fundert, understrekes dessuten av de ulike synsvinklene McAlinden har fotografert fra, noen skrått overvinklet, andre tilsynelatende direkte ovenfra. Av syv bilder, er det kun to som inkluderer horisontlinje.

I utstillingen *All this will pass* går Mikkel McAlinden i fornyet dialog med landskapstradisjonen innenfor både maleri- og fotohistorien. Landskap er et tilbakevendende motiv for McAlinden, og har vært sentralt i hans motivkrets siden tidlig på 2000-tallet. Så byr også landskapstradisjonen på et særlig rikt repertoar for utforskning av den menneskelige persepsjonen, og for forholdet mellom realistisk gjengivelse og subjektive inntrykk. Dette er sentrale akser i McAlindens kunstnerskap, som hos ham utforskes i møtet med den spesifikt fotografiske registreringen så vel som maleriets behandling av flate utover

sentralperspektivet. Mens McAlinden i det første tiåret av 2000-tallet ofte tok utgangspunkt i mer pittoreske eller storslåtte landskap, retter han i disse nye arbeidene oppmerksomheten mot nære og ordinære landskap. I *Gjersjøelva* videreføres det perseptuelle spillet i møtet med det grunne, brune vannet, men intensiveres gjennom elvepyttens overflate der trekroner og bladverk reflekteres. Fra en tilsynelatende frontal synsvinkel inviteres vi i *Lindern* til nærstudier av en spirea-busk, en av det mest lettstelte og utbredte hagebuskene.

Bildetitlene angir i hovedsak stedsnavn på boligområder eller kulturlandskap i eller rundt Oslo, og understreker nærheten i motivene. Det går en fotohistorisk linje fra det fornyede landskapsfotografiet som flere internasjonale og norske fotografer utviklet mot slutten av 1970-tallet, og McAlindens seneste landskapsbilder. Noen av kjennetegnene ved dette fornyede landskapsfotografiet var utvelgelsen av de alminnelige og ofte oversette landskapene, samt fravær av horisontlinje og vektlegging av særtrekk i naturen, som bladverk og greiner. Dette er trekk som også karakteriserer de fleste av fotografiene i *All This Will Pass*. McAlinden viderefører denne linjen, men bruker digitale verktøy og fotografiets plastiske egenskaper til å intensivere og utfordre både fotografiske og maleriske konvensjoner for gjengivelse av romlig dybde på en plan flate.

Samlet representerer fotografiene også de fire sesongene og naturens syklus. I *Walk in the Park* dykker vi ned i et teppe av lysegrønne, våfriske blader. Blomkarsen i *Rosenhoff* tyder på høysommer, mens de gulnende bladene som sammen med lyset fra en lav sol fyller bildeflaten i *Tøyenparken* angir høst. I *Hovedøya* – utvalgets mest romantiske motiv – forsterkes et stemningsmettet, snødekt skjærgårdslandskap av en stolt furu i bildets høyre halvdel, med grener som brer seg utover bildeplanet. Som utstillingstittelen antyder, er forgjengelighet en underliggende åre i utstillingen. Et spørsmål som åpner seg, er hvilke ubestandigheter McAlinden her utforsker. Kanskje er det sanseintrykkene som gjør at fotografen i første omgang har stoppet opp ved et motiv. Kanskje er det den menneskelige persepsjonen, som i møtet med den stadig mer omgripende maskinelle sansningen nok en gang endres radikalt. Kanskje er det de tilforlidelige vekstene og livsformene vi sameksisterer med. Kanskje er det livet selv.

Susanne Østby Sæther